

20 januari: Ilja: Gisteravond zijn we in de bus gestapt naar Cuzco (de Inkahoofdstad van Peru). We moesten om 21.00 uur op het busstation zijn en we waren er 5 minuten te laat. Toen kwamen we ook nog eens tot de conclusie dat we onze tas met slaapzakken waren vergeten. Toch zonde, dus besloot Remco met de taxi terug naar het hotel te gaan en ik te wachten op het station. Wat duren 12 minuten dan lang zeg!!!! Gelukkig kwam Remco weer terug met de tas en konden we onze bus opzoeken. Eerst moesten er natuurlijk weer de gebruikelijke formaliteiten gedaan worden zoals paspoortnummers en een vertekbelasting betalen voordat we verder mochten. En dat terwijl er nog 5 wachtenden voor je staan. Hoe bedoel je hete kolen, we hadden nog 5 minuutjes voor vertrek en de tassen moesten ook nog het ruim in. Precies half 10 (tijd van vertrek) komen we bij de bus aan. Stress voor niets, iedereen staat nog buiten en de buschauffeurs doen heel rustig aan. Oh ja..... we zijn niet in Nederland!!!!!! Nadat onze bagage weer veilig is opgeborgen zoeken we onze fijne VIP cama plaatsen op (lekker ruim en goed liggend). Toch hebben we die nacht weinig geslapen. De TV stond keihard boven ons hoofd en dan weer was het koud en dan weer heel warm in de bus. Om een uur of half 5 in de ochtend komen we aan in Cuzco. Half slaapdronken pakken we onze tassen (ja ze zijn weer aangekomen hiephoi!) en zoeken een taxi op. Helaas geen tijd gehad voor wat vooronderzoek over de hoogtes van de taxiprijzen, dus werden we natuurlijk flink opgelicht maar wel netjes afgezet bij ons hostel. In de nacht moet je ook niet teveel willen, behalve veilig aankomen op plaats van bestemming. Bij aankomst bleek onze reservering niet aangekomen te zijn. Robert, de manager van het hostel en degene die we in Arica waren tegengekomen, lag natuurlijk lekker te slapen. Nou ja, gelukkig was er nog een kamer vrij dus konden we eindelijk om kwart over 5 in de ochtend onze oogjes dichtdoen voor een lekker lang dutje. Dachten we..... om 7 uur werden we gewekt door het geluid van kangoos en lasapparaten..... waar zijn we, wat gebeurt er..... Wat bleek, achter het hostel werden extra accommodaties gebouwd en de bouwvakkers waren begonnen met werken. Zelfs onze oordoppen waren niet bestand tegen deze herrie dus besloten we maar op te staan. Robert maakte z'n excuses voor de geluiden en zei dat het vandaag wel heel erg was. Nou ja, we zijn nog jong en we kunnen wel een nachtje missen. Na een heerlijk pannenkoekje met banaan vertrekken we dan ook naar de stad. Cuzco is een grote en ook erg toeristische stad, waar je op elke hoek van de straat wel een massage, schilderij, toer of wat dan ook krijgt aangeboden. No gracias werd dan ook snel NO GRACIAS. We oriënteren ons even op de toers voor Machu Picchu, maar vanmiddag hebben we een afspraak met iemand via Robert voor een leuke toer, we besluiten dan ook om nog niets te regelen. Midden in het centrum staan er allemaal dranghekken en, nieuwsgierig als we zijn, gaan we even een kijkje nemen. We gaan op de trappen zitten, vol verwachting op hetgeen dat gaat komen. Na een uur in de zon gezeten te hebben en niets gezien te hebben gaan we toch maar terug naar ons hostel voor onze afspraak met Americo (de chef van het reisburootje). Deze bleek chronisch te laat te zijn (anderhalf uur), wat niet echt goed is als je een nacht hebt overgeslagen. De reden was dat er een rally door de stad ging en de halve stad was afgesloten.....ohhhh was dat hetgeen waar we op zaten te wachten. Nou ja..... goed, vertel maar wat je te vertellen hebt. De toer die hij had aan te bieden was een vierdaagse toer waarbij we een stuk gaan mountainbiken, een stuk over de Inkatrail lopen, een stuk door de jungle gaan en uiteindelijk bij Machu Picchu aankomen. Klinkt veelbelovend, de prijs is wel wat boven wat anderen aanbieden maar er worden ook andere dingen aangeboden dus we besluiten het maar te doen. 1 klein probleem echter..... we zullen

morgen al weg moeten en de toer cash betalen. Oeps, we hadden eigenlijk wel een dagje rust willen hebben. Nou goed, we gaan wel even pinnen en als dat lukt gaan we mee. Het pinnen lukte, dus morgen gaan we een Inka Jungle trek doen van 4 dagen. Niet te laat naar bed dus, want morgen moeten we om 7 uur weer present staan. Nou die ogen vielen om 22.00 uur vanzelf wel dicht.

21 Januari 2011

Remco: Spannend hoor weer een hoogte punt die gaat beginnen, de Inka Jungle trail met als hoogte punt de Machu Picchu. Deze inka trail kan 4 of 5 dagen duren, hangt van ons af, je kan als optie de Secret Valley doen, die je eigenlijk niet mag missen. Gelukkig hebben we goed geslapen, mag ook wel na een best zware week en een nacht niet slapen. We maken kennis met Alex onze gids, hij ziet er uit als een echte Peruaan, heeft een sik en een hoofddoek om, met op zijn kop een zonnebril. Lekker glad allemaal! Zo gladde jij bent onze gids? We zijn met zijn vieren totaal en Ian uit Australië is de vierde man aan de wagen. Alex spreekt goed Engels en vertelt over de dag tour, vandaag gaan we fietsen. Alex heeft een andere fiets tour uitgestippeld, de fiets tour is normaal alleen naar beneden, nou deze niet, kan ik je verklappen. Eerst rijden we naar een illegale tank plek om de bus met benzine vol te tanken. De fietsen ophalen en we kunnen beginnen, wel de korte broek aan want het kan warm worden. Omdat we 5 dagen op reis zijn hebben we behoorlijke rugzakken bij ons, Alex had geregeld dat de tassen in de bus konden blijven en als we iets nodig hadden de bus achter ons aan reed. Dat klinkt goed, geen rugtas om, let go! We beginnen door de boeren velden heen en fietsen de natuur tegemoet. Bergje op en af, nu een BERG berg op, met pijn en moeite behalen we de top, Alex moest afstappen Ian en ik tufte met moeite de berg op. Aan de top, hingen de tongen op de grond, wel gered pffff. Nu naar beneden jippie, zo zoefde we naar beneden en genoten weer van de tocht. O nee he, weer een berg, Nu moest ook Ilja het opgeven en liep met de fiets aan de hand naar boven. De weg wordt er niet beter op zo langzaam veranderde de wegen in zand met kiezel paden. De uitzichten zijn prachtig, Peru is een prachtig land met hele hoge en steile bergen, heel veel groen (kan ook niet anders in de jungle). Na een uur veranderde de wegen van zand en kiezel, naar kiezel en rotsen, ook werden de paden smaller en de hoogte hoger, de uitzichten mooier en het fietsen veel zwaarder. Met het omhoog gaan gaat je verstand op nul en de versnelling op 1 en trappen maar. Naar beneden wordt het gevaarlijk, Ilja presteert het een keer om te vallen, we rijden niet hard dus de klap is dat ook niet. Voor de val staat ze al weer, gelukkig niets ernstig, je weet het nooit, maar de schrik zit er wel in. Zo komen we aan in een gebied waar de Inka's een project hebben die ze de Moray noemen. Dit zijn terrassen gemaakt in cirkels, midden tussen de bergen en de cirkels zijn gemaakt in een perfecte vorm. Vanaf deze hoogte zie je niet hoe groot het is, eenmaal beneden zijn sommige cirkels wel 15 meter breed. Dit project was bedoeld om te zien wat voor groente er het beste groeit met alle voorzieningen die er waren. Per cirkel een ander groente een andere hoogte andere warmte enzzzzzz. Heel interessant, Alex wist ook een hoop te vertellen, hoe het was ontstaan en waarom dit zo was gemaakt. Op video heb ik meer verteld over de Moray en zie foto's! De fiets tocht gaat verder dit is het moment dat Ilja afhaakt, het wordt nog steiler, zwaarder en misschien nog wel gevaarlijker. Er zijn momenten dat er wordt afgestapt, geslipt en net even iets te hard door de bochten wordt gegaan. Het is allemaal op de randje en ik ben soms afgestapt omdat ik het onverantwoord vond. Nu ben ik niet bang aangelegd, maar wil nog wel

van de rest van de vakantie zonder iets genieten. Zo komen we aan bij en boerderij die zout produceert, allemaal kleine vijvertjes van 6 m² vol met zout water. Door de zon verdampt het water en blijft er zout over, in allerlei kwaliteiten, van gebruik voor de beesten tot de export kwaliteit. Dit water komt allemaal uit de bergen, deze bergen zijn de zoutbergen, hoe kan het ook anders. Het systeem is nog van de Inka's en het werkt nog steeds. Weer zo simpel en perfect, let wel alles is weer met de hand, dus de zakken zout van 25 tot 50kg moeten allemaal door de mensen handen naar boven worden gebracht, niets is elektrisch! Nu het laatste stukje fietsen en wij zijn klaar, het laatste stuk is niet voor Ilja, vertelde Alex, wat Ilja helemaal niet erg vond. Ik had zoiets van, als hij dat zegt wordt het dan nog erger. Ja het werd nog erger, dit was het gevaarlijkste stuk en het zwaarst. Het was steil naar beneden en de weg was geen weg meer maar gewoon rots en het leek een oude rivier. Als gekken zoefde we naar beneden, slip, glij en met de billen op het achterwiel. Alles wat naar beneden is moet ook weer naar boven, ineens klap allebei mijn qua triseps, pats kramp. Ian en Alex reden door en reden in een bochtje zo de hoek om, daar sta je dan met veel wilskracht om naar boven te willen. Met de fiets aan de hand liep ik als een stijf potige naar boven.

Na een paar minuten schudden met de benen, ging het redelijk wel kramp maat hij is er niet helemaal ingeschoten. Fietsend kwam ik boven alsof er niets aan de hand was. De rit verder ging best redelijk, moet zeggen na deze kramp kreeg ik meer energie en fietsten weer als een jonge god. Nu had Ian het zwaar, alleen maar naar boven fietsen zonder rust is geen pretje, mijn kramp bleef weg en eindelijk hebben we de plaats behaald waar we lekker hebben geluncht. Waar die laatste energie stoot vandaan kwam is een raadsel, maar bij de volgende fiets tocht vragen we ons zelf wel eerst af of het niet te zwaar is. Wat ons nu nog te wachten staat is een bustocht van 4 uur om naar Caliente te gaan voor de zwaarste wandeltocht tot nu toe, daarover morgen. Wij dachten dat we klaar waren en twijfelde nog om te gaan raften. Maar als we pas om 19.00uur vanavond aankomen kunnen we zeker niet raften. In Peru is 1 uur, 2 uur en vlak is een steile berg, zo is ons vertrouwen in Alex met tijden en vlaktes flink geschaad. Ineens moesten we haasten anders zouden we de bus missen, nou die hebben we gemist! De chauffeur reed als een gek over de weg om de bus in te halen en te stoppen. Dat moet je dus in Europa niet doen, de chauffeur verklaart je voor gek en te laat is te laat. Op de berg hielden wij de bus staande, haastent stappen we in en hebben de bus dus niet gemist. Na een half uur rijden staan we ineens stil, wat nu weer? De weg is afgesloten en gaat pas om 18.00uur open, o ja, zei Alex dat is de laatste tijd zo, ze zijn met de weg bezig. Oké het zal wel weer en rustig wachten we af wat er gebeuren gaat. Je kan even naar buiten en de lokale zijn er op voor bereidt, met koffie broodjes en lokaal eten staan ze massaal klaar om te verkopen. De kinderen hebben weer arm bandjes en vragen aan iedereen of ze wat willen kopen, al heb je er al 10 om. Het hek gaat open, rennen want de buschauffeur gaat gewoon rijden met of zonder passagiers, moet je maar opletten. Rond 19.00uur komen we aan in Aqua's Caliente en hebben geen tijd en zin om te gaan raften, ook morgen in de ochtend niet. De tweede dag zou zwaar zijn en we moesten onze krachten besparen.

Lieve mams, mocht je nog lekker willen slapen dan is het beter om het volgende stuk maar niet te lezen!!!!

22 januari: Ilja: Wat stram kom ik mijn bed uit. Die salto van gisteren had toch wat blauwe plekken achtergelaten en wat pijnlijk spieren. Tja, ik maak ook niet dagelijks een salto met de fiets. Gelukkig na wat rekken en strekken ging het wel weer. Vandaag mogen we fijn een uur of 8 lopen door de jungle. Waarom doen we onszelf dit eigenlijk aan.???? Heet dit een soort midlifecrisis ofzo of komt dat pas later??? De regen komt met bakken uit de hemel en we maken ons op voor een nat dagje, compleet met regenponcho. Gelukkig houdt het na een half uurtje op met regenen en komt de zon door, met alle bijbehorende tropische temperaturen. Het eerste stukje lopen is best redelijk, het is redelijk vlak met af en toe een beetje oplopende stukjes. Nou als alles zo is, dan wordt het een makkie vandaag. Koud gedacht of we komen aan bij het begin van de Inkatrail. Inkatrail betekent eigenlijk zwoegtrail. We moeten een uur lang steil omhoog lopen langs smalle treden en richels, glibberige paadjes en tropische jungle.

Heeeeeerrrrrrliiiijjjkkkkkk. Druipend van het zweet komen we aan bij ons pauze-adres.

Hangmatten verwelkomen ons en dankbaar val ik neer in 1 ervan. Remco heeft blijkbaar nog energie voor 10 en gaat nog even wat fotootjes en filmpjes schieten. 20 minuutjes rust doen wel wonderen, net als een banaantje en wat snickers. Onze gids Alex vertelt dat het 2e stuk wat makkelijker is, geen Hollandvlak maar wel minder steil dan het eerste stuk. Graag wil ik hem geloven. Nou het werd wel wat makkelijker maar toch was het behoorlijk ploeteren. We komen aan bij een rivier, de rio urubamba. Nu bedacht Alex dat het wel aardig zou zijn om die over te steken. Nu is het regenseizoen en wat ooit een kronkelend beekje was, was nu een behoorlijk sterke rivier geworden. Schoenen uit en wadend tegen de stroom in bereiken we de overkant. Pfffoe dat hebben we weer gered. We volgen nu de rivier zegt Alex en het wordt nu echt wat makkelijker, geen steile stukken omhoog meer. Wat meneer Alex echter vergeet te zeggen is dat er tijdens het regenseizoen nog wel eens stukken land naar beneden komen zeilen en dat er dus het nodige klimwerk gedaan moet worden om een weg die weggespoeld is te omzeilen. Grote rotsen moeten we trotseren en voorzichtig stukken zachte klei passeren die net naar beneden zijn gekomen. Avontuurlijk is dit wel zeg!!!! Maar als we dit van te voren hadden geweten, weet ik zeker dat we dit niet hadden gedaan! Vervolgens moeten we een stuk rotsen snel passeren omdat Alex de kans op landverschuiving aanwezig acht, nou lekker dan. Higgend komen we gelukkig veilig aan aan de overkant. Een stukje verderop komen we bij een soort kabelbaantje over de rivier, die inmiddels is gegroeid tot 1 grote kolkende massa. We kijken Alex aan, ja, ja we gaan in dit kabelbaantje naar de overkant! Slik. Remco heeft er een filmpje van dus kijk straks zelf maar. Stel je voor een houten kistje van ongeveer 2 m2 waar je met z'n tweeën in moet terwijl er aan de andere kant iemand aan de touwen staat te trekken om je naar de overkant te krijgen. Onder je ligt een zeer wilde rivier, waar je vast nooit levend uitkomt als je er in valt. Verstand op nul en gaan maar. Nou jullie lezen dit stuk nog, dus we hebben de overkant gehaald.

De volgende uitdaging lag ons alweer te wachten, na een uur langs de rivier te hebben gelopen kwamen we bij een stuk aan waar de weg, weg was. Resterde ons een stuk rivier waar we weer doorheen moesten. We waren inmiddels bij een ander groep toeristen aangekomen en de 2 gidsen gingen eerst zelf proberen of het wel mogelijk was. Na wat heen en weer gebral bleek dat we met schoenen en al door het water moesten gaan om 6 meter verder de andere kant te breken. Stelletje achterlijken dachten we allemaal!! Maar ja, we hadden geen andere keus. Terwijl de rivier om je heen kolkt loop je voetje voor voetje, tot kniehoogte door het water. Voorzichtig tastend naar stahoogte, vlak achter elkaar en snel, want het water is stijgende.

Drijfnat komen we gelukkig aan bij de andere kant en het dorpje Santa Theresa is in zicht. Oh ja ondertussen was het ook al een uur aan het regenen.

Gelukkig had Alex geregeld dat we onze schoenen in een soort oven konden drogen zodat we de komende 2 dagen wel gewoon droge voeten zouden hebben. Ons hostel bleek weer best OK te zijn en bibberend konden we ons omkleden en een heerlijk koude douche nemen. Ja jongens dit was best afzien deze dag! Gelukkig konden we even een uurtje rusten voor het eten, we hadden tenslotte uiteindelijk 9 en een half uur zwoegen erop zitten. Na het eten was er disco, tja heb je daar nog zin in na zo'n dag. We besluiten toch gezamenlijk maar even een kijkje te gaan nemen en het bleek zo gezellig dat we onszelf om kwart over 11 echt weg moesten slaan omdat we wisten dat er nog een zware dag voor ons lag. De nacht bleek kort te zijn, zeker voor Ian onze reisgenoot. Die kotsend ons wakker probeerde te houden. We dachten dat dit door de drank kwam, maar uiteindelijk bleek hij echt ziek te zijn. Lijkbleek lag hij in z'n bed. Nou is dit niet echt een plaats om ziek te zijn, zal ik je zeggen! Later die ochtend bleek Remco zich ook niet echt goed te voelen en werd de WC veelvuldig bezocht en ook mijn darmen werkten niet echt goed meer. Gelukkig voelde ik me wel OK.

23 januari 2011: Ilja: Remco en Ian blijken het flink te pakken te hebben, toch besluiten deze stoere mannen na het ontbijt de wandeltocht voort te gaan zetten. Het regent weer, de poncho's gaan aan en we gaan op pad. Vandaag zou het pad redelijk vlak zijn, maar Alexvlak is niet Hollands vlak. Eerst gaan we een stuk naar beneden via rotsen en treden, daarna steken we weer de rivier over met een kabelbaantje en vervolgens moeten we weer een riviertje oversteken, deze keer een klein riviertje, maar de schoenen moeten wel uit. Omdat we naar beneden zijn gelopen moeten we ook weer een stuk naar boven lopen en als 2 oude mannen sjokken de heren naar boven. Nee het is geen pretje als je ziek bent om dit te doen. Regelmatig proberen we dan ook wat te rusten onderweg. Gelukkig is deze dag een stuk beter en niet zo gevaarlijk als gisteren. Na 3 uur sjokken komen we dan ook aan bij onze lunchplaats Hidro (een elektriciteitscentrale). Vandaar uit kunnen we de trein nemen naar Aguas Calientes onze volgende plaats. Omdat de heren zich nu echt niet lekker voelen besluiten we voor deze optie te gaan. Het kostte ons wel 18 dollar extra maar dat was het zeker waard. Remco lag in temperatuur van 20 graden dik ingepakt in mutsen, handschoenen, regenbroeken etc. en Ian lag 2 uur te slapen op een harde bank. We moesten ruim 3 uur wachten op de trein wat geen pretje was voor de heren. Gelukkig was het een buitengewoon luxe trein waar we in ieder geval een prettige reis hadden naar Aguas Calientes. Daar wachtte ons een goed hostel met een warme douche,..... heerlijk!!!!

Helaas..... bij aankomst bleek er helemaal geen water te zijn. Door een landverschuiving was de centrale waterleiding gesprongen en zat het hele dorp zonder water. De kamer bleek vies, het toilet gebruikt en het bed doorgezakt en hard. Wat een tegenvaller!!!! Pruttelend en sjagrijning gaan we toch maar even liggen. Ondertussen koud en bibberend. Toch hebben we het gepresteerd om even te gaan slapen voor het eten. Remco voelde zich gelukkig daarna al wat beter en ook Ian keek weer wat helderder uit z'n ogen. Gelukkig maar want morgen staat Machu Picchu op het programma en dan moeten we toch fit zijn! Het avondeten bleek ook een beetje een fiasco te zijn en ik kreeg nu de symptomen die Remco en Ian hadden gehad, Oh Nee he! Snel maar naar bed want morgen moeten we om 03.45 uur op.

24 Januari 2011

Remco: zo rot als ik me gister voelde, zo (redelijk) fit ben ik vandaag, gelukkig want vandaag is het hoogste punt van de Trail. We gaan naar de Matchu Pittchu, om 4 uur staan we op, want we hebben een afspraak met de gids om 6.30 in de Machu Picchu. Ilja voelt zich niet lekker en ineens een stroom uit haar giegeltje. Ziek! Nee niet nu, niet vandaag, bijna iedere dag maar niet vandaag.

Wel vandaag, heel rustig zijn we ons klaar gaan maken, een paar pillen (die er ook weer uitkwamen) zeg het maar? We gaan zegt Ilja en staan na 10 minuten in een hele lange rij voor de bus. Gisteravond hadden we al besloten om niet te gaan wandelen, gezien mijn situatie, vandaag was Ilja blij met deze beslissing gezien haar situatie. Je kan gaan lopen om als een van de 400 een stempel te gaan halen om de Wayna picchu te gaan beklimmen. Je moet dan voor 04.00uur gaan wandelen en de rit is nog zwaar ook, zeker als het regent zoals vandaag. Met het risico dat je nummer 401 bent of veel later, je hebt voor niets gelopen en mag weer terug naar de ingang. Het mooie van de Wayna Picchu is dat je van bovenaf de Machu Picchu kan zien. Wij met de bus, een kaartje kopen en wachten totdat de bussen om 5.20uur gaan rijden, de rij is lang, maar er staan ook veel bussen klaar om te gaan rijden. Eenmaal rijden ben je er na een minuut of 40, het is nog donker en het regent, dus je ziet niets. Ilja zit naast mij en voelt zich niet lekker, ze gaat toch wat moet je anders een van je hoogte punten laten liggen? Weer een rij, langer dan bij de bus, iedereen had het koud en met de poncho's maakte het een sombere indruk. Zeker als ik naast ij kijk en zie het zieke gezichtje van Ilja, ik weet hoe je je voelt maar ik kan niets voor je doen. Gister hadden we afgesproken met de gids bij de groene parasollen, in de verte zag ik deze en ben even een kijkje gaan nemen. Daar zat Ian tussen veel andere mensen kou kleunend naar mij te zwaaien. Ian was gaan lopen voor de stempel en had nummer 265 en mocht om 10.00uur de Wayna Picchu beklimmen. Zo waren wij er ook om 6.15uur en geen gids, we hebben tussen 6.30uur en 7.00uur afgesproken en we zijn in Peru (afspraak is geen afspraak). wij wachten en Ilja werd er niet beter op, de kou, regen en ziek, ineens zie hem lopen, boven bij de ingang, hier pik! Waar zit je dan? Met een hoop excuses zijn we begonnen met de tour. Zonder gids weet je niet veel van de Picchu en zie je een brok oude stad met mooie terrassen. De tour zou 2 uur duren en we hebben een hoop geleerd, dit bouwwerk moet je zien, voelen en ruiken. Je voelt de energie van al deze mensen die hier ooit hebben gewerkt, de mystérie rond de Machu Picchu is er nog steeds. Er zijn nog heel veel vragen, er wordt veel gegokt waar de schatten van de Machu Picchu zijn. De grootste schat is wel het verhaal achter de Machu Picchu. Ilja heeft zich sterk gehouden en ineens is het genoeg, we zijn rond 11.00ur weer terug gegaan naar het slechtste en vieste hostel tot nu toe. We komen hier zeker nog een keer terug wanneer het de juiste tijd is. Om aan te sterken voor vanavond (terugreis naar Cuzco) hebben we een kamer gehuurd voor 6 uur, de manager probeerde nog even gebruik te maken van de situatie. Na een korte worsteling hing de kleine arrogante manager een meter boven de lucht. Ik had hem bij de stropdas en zei dat hij niet met ons moest sullen, zo ding je af! Op deze manier heb ik er 20 soles vanaf gekregen, toch weer 8 euro hihi. Er is nog steeds geen water en de leiding van de hele stad is afgesloten, net als gister.

Nu komt de trein reis, om 19.25 uur vertrekt de trein en rond

21.30 komen we aan bij een busstation om nog eens 1.5uur te reizen naar Cuzco, dus 23.00uur in Cuzco, MIS. Ilja voelt zich na de middag slaap al iets beter en we zijn klaar voor een heerlijke

warme douche en en lange slaap in ons hostel bij Robert. O ja MIS, ineens stonden we stil, kan gebeuren wij wachten en niets vragen. We zijn allebei relax en wachten netjes af wat er gaat gebeuren, de Argentijnen in onze trein spelen een spel en lachen wat af. Wij wachten en wachten, met de mp4 spelers op vermaken wij ons kostelijk. We merken dat we ons middag tukje hebben gedaan en wachten rustig af. Tussendoor krijgen we wat van het huis, een koekje een een stengeltje, koffie of iets anders te drinken. Wij hebben zo 4 uur zitten wachten, jawel 4 uur, daar gaan we weer.

Niemand weet wat er is gebeurt en alsof er niets is gebeurt rijden we verder. Wat was er nou gebeurt? (hoorde we de volgende dag van dames die in een trein voor ons zaten) de vorige trein was ontspoord en kon geen kant meer uit. Nu rijden de treinen niet hard, dus geen gewonden of iets, wel de schrik erin. Zo arriveren we 02.30uur bij de bussen, iedereen stapt moe en versuft uit. De bordjes werden omhoog gehouden en de groepen werden ingedeeld, behalve onze namen staan niet op de bordjes. Waar is onze bus? Na een half uur rond gelopen, roepen we maar de naam van onze tour buro ineens uit het niets stapt er een lapzwans op ons af en vraagt of wij Ilja, Ian en Remco zijn. Waar zit je dan? Zo hing er weer een Peruaan een meter van de grond te zwengelen met benen in de lucht, grapje. We werden ergens in een bus gepropt die al vol zat, zo 1,5uur rijden nee toch. Na 5 minuten werden we in een andere bus gepropt, met wel zit plaatsen. Als laatste reden we naar Cusco, om 4.30uur waren we in Cusco en 5 minuten later stonden we voor de ingang van het hostel. We hebben geslapen tot 08.00uur want de werklui moesten weer aan de slag. We hebben onze rust nodig en hebben besloten om naar een beter hostel te gaan. Dit verder op 25 januari!